

RONALD STUART THOMAS

Egy falusi templomban

(In a Country Church)

Egy szót se szólva térdepelt,
Csak a szél dala húzta még szomorúbbra
Az üvegablak komoly szentjeinek ajkát,
Vagy láthatatlan szárnyak suhogása.
Nem angyalok, csak denevérek, a tető alatt.

Térdepelt hosszan, a csöndre ügyet se vetve,
S meglátta, amint a sötét töviskoronában
Felizzik a szeretet, s a száraz fán
Egy emberi test gyümölcse felaranylik.

Falusi papok

(The Country Clergy)

Látom, hogy munkálkodnak, vén parókiákon,
Napfénynél, gyertyafénynél,
Sok tiszteletreméltó férfiú, fekete köntösük
Kicsit poros, kicsit zöldes
A szent penésztől. S bár koponyájukat
Oly sok ima érlelte tarrá,
Mégis bugrisok, s félkegyelműek
Közé hányják őket a sírba. Nem írtak könyveket,
Nem emeltek emlékműveket a szürke lelkeszlakokban
Magányos töprengéseiknek; inkább az emberek
Szívébe, s gyermekek agyába
Írtak túl hamar elfeledett,
Magasztos szavakat. Isten a maga idején,
Vagy kívül az időn majd helyreteszi mindezt.

Nagypéntek

(Good Friday)

Nyugalom volt. Az őrszem ugyan mi
mást kiálthatott, mint hogy a kilencedik
óra ez, s hogy közeleg a vég? Fölszállt a
sötétség lassan, de meg
senki sem világosodott. És ács hoz
méltó módon tette
dolgát az ács: a kereszt mesterből
művésszé emelte őt.

Az elnémított költő

/No/

Valaki így szólt: „Ez az ember tud énekelni;
Hallgassuk hát.” De a másik,
Egy mocskos elméjű, ráfelelt: „Dehogy,
Némítsuk el.” Az első gyöngé volt,
Hát engedelmes. Így közelített felé
A Rém, s lélegzetétől a gyomra
Háborogni kezdett, senki se tudta, miért.
Aztán pihent egy hosszú hónapig,
Majd ismét örömdalra gyújtott, s a Rém állt,
Hagyta, egy évig, kettőig is;
Végül a Rém kinyújtotta durva kezét,
S a dalnokot ellepték a sebek
És a nővérek cserepes ajkáról
Letörölték a költészetet.

A harangtorony

/The Belfry/

Láttam, amint szürkén fölmagaslik,
Ösztövéren, mintha semmiféle
Napfény nem volna képes
Nagyharangjából muzsikát olvasztani;
A maga módján iszonyú, mivelhogy
Ilyen a vallás. Vannak idők,
Amikor valakin mindenestül
Elfeketítő fagy honol, s csont
Harangtoronyában némán függ a szív.

Ámbár, ki tudja? Mindig,
Még egy kőtemplom
Téli hidegében is ott térdepelhet
Fohászkodva valaki, akinek imái
Áttörnek az évszak könyörtelen
Varázslatán, amely eltakarja előle
Istent. Talán minden szava langyos eső lesz,
Amely a durva sírkövek, s a felzúgó harangok
Közé elhozza a Napot, s később a virágokat.

Petrőczy Éva fordításai

